

Altijd nabij

MAX LUCADO

Altijd nabij

OVER HET WONDER
VAN DE HEILIGE GEEST

Ĵ/ark media

Altijd nabij
Over het wonder van de heilige Geest
Max Lucado

Vertaling: Tobya Jong
Ontwerp omslag: Coco Bookmedia
Opmaak binnenwerk: Gewoon Geertje

Originally published in English under the title *Help is here; Finding Fresh Strength and Purpose in the Power of the Holy Spirit*.

Copyright © 2022 by Max Lucado.

Published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

De bijbelteksten in deze uitgave zijn, tenzij anders vermeld, ontleend aan de Herziene statenvertaling © stichting HSV 2010

ISBN paperback 978-90-33803-44-4

ISBN e-book 978-90-33803-45-1

NUR 707

©2023 Ark Media, een imprint van Jongbloed Christelijke Media – Leeuwarden

Alle rechten voorbehouden

www.jongbloedmedia.nl

‘De Geest is het Die levend maakt,
het vlees heeft geen enkel nut.’
– Jezus (in Johannes 6:63)

*Ik draag dit boek met veel genoegen op aan
dr. Pete Ledoux
Kind van onze goede Vader, vriend van de Geest, volgeling van
Jezus en dienaar van mensen.*

Inhoud

Dankwoord	9
Voorwoord	13
1. De Heilige Wie?	17
2. Kom dichterbij	27
3. Hijs je zeil	39
4. Onuitsprekelijke verzuchtingen	51
5. Zeker van je verlossing	61
6. Breng deze chaos tot bedaren	71
7. Gods stem horen	83
8. In vuur en vlam	95
9. Het spoor dat je nalaat	105
10. Een aanzwellende golf	115
11. Doe je mond open	125
12. Ontketend	137
13. Gods levensadem	151
Gespreksvragen	163
Noten	207

Dankwoord

Als je het fantastische team achter dit boek toch eens zou kunnen ontmoeten ... Ze zijn standvastig, creatief en toegewijd. Dankzij hen komen hoofdstukken af, worden kaften ontworpen, boeken verstuurd en levens aangeraakt. Als er een eregalerij van uitgevers was, zouden deze mensen er te vinden zijn – niemand uitgezonderd.

Liz Heaney en Karen Hill – de beste redacteurs die er bestaan. Een ezel in beweging krijgen is nog gemakkelijker dan deze schrijver opporren. Jullie verhelderen, ontwarren en verbeteren, en dat doen jullie al dertig jaar!

Carol Bartley – hoeveel grammatische missers, halfbakken citaten en andere blunders heb jij inmiddels recht gestreken? Je bent voor een manuscript wat een tandarts is voor een mond vol gaatjes. Bedankt voor alles wat je gevuld of verwijderd hebt.

David Drury – jouw deskundigheid en inzicht hebben me behoed voor ernstige fouten. Bedankt dat je dit manuscript onder de loep hebt genomen.

Steve en Cheryl Green – vrienden voor het leven en toegewijde dienstknechten van God.

De superhelden van HCCP – Mark Schoenwald, Don Jacobson, Tim Paulson, Mark Glesne, Erica Smith, Janene MacIvor en Laura Minchew.

Greg en Susan Ligon – als een van jullie ooit een gooi doet naar het presidentschap, heb je mijn stem. Wat er ook dreigt te ontsporen, jullie houden het op de rails.

Andrea Lucado – de gespreksvragen die je hebt opgesteld, zijn fantastisch! Ik ben trots op je.

Dave Treat – ook dit project heb jij met gebed omgeven. Mogen je vurigste gebeden verhoord worden.

Caroline Green – welkom bij het team! Je bent een zegen voor ons.

Jana Muntsinger en Pamela McClure – jullie banen een weg door het oerwoud van pr. Dankzij jullie gaan deuren open en wordt nieuws verspreid.

Joy Pruett – bedankt dat je de eerste versie van dit boek zo zorgvuldig hebt gelezen, en voor je waardevolle feedback.

Janie Padilla en Margaret Mechinus – altijd evenwichtig, kalm en onwankelbaar. Bedankt.

Brett, Jenna, Rosie, Max, Andrea, Jeff en Sara – geen vader is trotser op zijn gezin dan ik op het mijne.

Denalyn, mijn bruid – terwijl ik dit boek schreef, vierden we onze veertigste trouwdag. Veertig jaar! Het voelt eerder als veertig minuten. Ik hou van je en ik wil dat je weet dat ik het allemaal zonder aarzelen opnieuw zou doen.

En dan jij, beste lezer – God zegene je! Ik voel me vereerd dat je iets van je kostbare tijd aan mij wilt toevertrouwen. Dat is een voorrecht dat ik niet als vanzelfsprekend beschouw. Tegelijk wil ik benadrukken dat ik me bewust ben van mijn beperkte begrip. Nadenken over Gods Geest is als nadenken over een eindeloze oceaan van schoonheid. Niemand is in staat de diepte ervan te peilen. Deze woorden van Bernard Ramm zeggen alles:

De Geest heeft iets verborgens dat niet kan worden ontdekt. De Geest is onbeschrijfelijk dichtbij, maar niet op één plek te vinden. De Geest heeft iets onzichtbaars dat niet door mensen zichtbaar

gemaakt kan worden. De Geest heeft iets terughoudends – een geslotenheid die niemand van ons kan veranderen in openheid. Stuk voor stuk redenen om je ontoereikend te voelen, hulpeloos en onwaardig om ook maar een regel over de Geest te schrijven.¹

De Geest is onmogelijk te doorgronden, maar verwelkomt elke poging. Dit is de mijne. Ik hoop dat je erdoor bemoedigd wordt.

Voorwoord

Stel je eens voor dat je op vakantie gaat. Je laadt de auto in en rijdt naar een hotel ergens in een bergdorpje. Zuivere lucht. Schitterende vergezichten. Een aangename temperatuur. Het wordt fantastisch. Bovendien heeft dit hotel een speciale herfst-aanbieding die in jouw budget past. Dit is je kans om te doen wat je altijd al wilde doen: bergwandelingen maken.

Op de eerste ochtend ben jij de eerste die de deur achter zich dichttrekt. Uitslapen is voor watjes. Je hebt je rugzak op je rug, je waterfles is gevuld en jijzelf stuitert van enthousiasme. Een routekaart in je ene hand en een wandelstok in de andere. Wat een feest!

Maar het plezier is van korte duur. Het pad is steil. Je nieuwe wandelschoenen zijn stug. Je bent nog maar een paar minuten onderweg als je je afvraagt of iemand zandzakken in je rugzak gestopt heeft.

Je maakt een korte tussenstop in de berm om op adem te komen. Dat is het moment waarop je de gids en zijn vrolijke volgelingen hoort naderen. Op zijn hoofd prijkt een breedgerande hoed en zijn stem klinkt zelfverzekerd. Het kan niet anders of deze man weet waar hij het over heeft. Hij noemt de namen van de bloemen, vertelt iets over de geschiedenis van deze route en geeft wat adviezen die dit dagje wandelen tot een succes zullen maken.

Zijn volgelingen sjouwen geen bagage mee, dus ze stappen stevig door. De gids wijst op de sporen van wilde dieren en neemt de tijd om de vragen van de wandelaars te beantwoorden. Je overweegt even om aan te sluiten en mee te luisteren. Maar je hebt niet voor een gids betaald. Bovendien kun je het tempo niet bijhouden.

Even later ligt de groep ver op je voor. Jij sjokt ze achterna, gebukt onder je last, die met de minuut zwaarder lijkt.

Een paar kilometer verderop haal je ze in. De vrolijke wandelaars zitten in een bergweide, luisterend naar de gids die het uitgestrekte gebergte beschrijft. En ze zijn aan het lunchen! Broodjes, chips, frisdrank en koekjes. Zijn dat zelfgebakken chocoladekoekjes? Het is een feestmaal!

Je zucht en vraagt je af of hoe zompig de boterham met pinda's en jam die jij hebt meegenomen, inmiddels is. Maakt ook niet uit. Je eetlust is verdwenen. Je draait je om en loopt het pad af. Genoeg ellende voor één dag.

De volgende ochtend heb je spierpijn en zijn je voeten gezwollen. Het kost je bijna een uur en een compleet doosje pleisters om je blaren af te plakken. Dan ga je weer op weg. Een ander bergpad, deze keer. Maar dag twee lijkt precies op dag een. De route is al snel te steil. Je benen zijn al snel te moe. En terwijl het gisteren voelde alsof iemand zandzakken in je rugzak gestopt had, zijn het vandaag blokken beton.

En raad eens wie je achter je hoort aankomen? Klopt. De guetige gids en zijn troep vrolijke volgelingen. Je stapt de berm in en laat ze passeren. Een van hen is aan het fluiten. Een paar anderen kletsen wat. De gids maakt een grapje en anderen lachen.

En jij? Je voelt je net een bejaarde pakezel.

Een paar kilometer verderop kom je de groep opnieuw tegen. Ze zitten, je raadt het al, in een bergweide, waar ze genieten van een picknick en een voordracht over de wonderen der natuur.

‘Er is ook nog zelfgemaakt ijs,’ kondigt de gids aan. ‘Aanval-
len maar!’

Je mompelt iets over hoe oneerlijk het verdeeld is in de wereld, draait je om en strompelt terug naar het hotel. De middag breng je door met het kijken van reality-tv en het eten van je boterham met pindakaas.

Dag drie en vier? Identiek aan dag een en twee.

Op dag vijf kom je het hotel niet eens meer uit.

Je bent met je eigen zaken bezig wanneer je iemand je naam hoort roepen. Je kijkt op. Het is de gids van de wandelaars.

‘Ik was naar je op zoek,’ zegt hij. ‘Waar zat je?’

‘Sorry?’

‘Ik hoopte dat je mee wilde met onze dagelijkse wandelingen. Die zijn bij je verblijf inbegrepen. De toelichting. Het eten. Het hoort er allemaal bij. Misschien heb je de brochure die we gestuurd hebben, niet gelezen.’

‘Ik denk het niet, nee.’

‘Wij regelen alles. We brengen je rugzak met een busje naar het eindpunt van de route, zodat jij hem niet hoeft te dragen. We hebben een keukenploeg die driesterrenmaaltijden verzorgt. En, nou ja, je krijgt *mij*. Ik ken deze bergen beter dan wie dan ook. Het is mijn taak om je hogerop te brengen.’

‘Echt waar? Hoe is het mogelijk dat ik dat niet wist?’

Velen van ons zijn oververmoeid. We zijn uitgeput van de last die we dragen en de uitdagingen waar we voor staan. We hebben vragen die we niet kunnen beantwoorden en problemen die we niet kunnen oplossen. We hadden gehoopt dat het leven een inspirerende pelgrimstocht zou zijn en dat we naar steeds grotere

hoogten zouden stijgen. We hadden niet verwacht dat we al zo snel zo moe zouden zijn.

We raken uitgeput van het wandelen.

Maar stel nu dat er hulp is? Iemand die met je meeloopt en je de weg wijst, en zelfs je last van je overneemt?

En wat als die hulp afkomstig is uit de hemel? Niet van een ander mens – iemand die net als jij vatbaar is voor blaren en kramp in zijn kuit. Maar van iemand die altijd sterk is. Nooit moe. Altijd dichtbij. Niet gehinderd door dingen die ons hinderen.

Lijkt het je wat?

Ruim je pleisters en je boterhammen met pindakaas maar op. Geen blaren meer voor jou, mijn vriend. Er wacht je een betere wandeling!

1. De Heilige Wie?

Wij hebben niet eens gehoord dat er een Heilige Geest is.

– Handelingen 19:2

En nu stuur Ik jullie de Heilige Geest, precies zoals mijn Vader beloofd heeft. Vertel het nog niet aan anderen – blijf hier in de stad totdat de Heilige Geest komt en jullie vult met kracht uit de hemel.

– Lukas 24:49, naar The Living Bible

Ik ging al naar de kerk toen ik nog heel jong was. Ik was nauwelijks een tiener toen ik, geestdriftig en vast van plan om bergen te bedwingen, zelf in de Bijbel begon te lezen, teksten uit mijn hoofd leerde en mijn stinkende best deed om elk gebod dat vanaf de preekstoel klonk, te gehoorzamen. Ik hees de levensstijl van een deugdzame christen als een rugzak op mijn schouders en ging op weg naar de hoogverheven toppen van moraliteit, geestelijkheid en godsvrucht.

Spreek altijd de waarheid.

Laat je geloof nooit verslappen.

Bid meer.

Doe meer.

Geloof meer.

Echt waar, ik heb het geprobeerd. Maar tjongejonge, wat was dat pad steil. Groepsdruk, gierende hormonen en schuldgevoel deden er alles aan om mij ervan te overtuigen dat ik het nooit zou redden. Kan een vijftienjarige getroffen worden door een geestelijke burn-out? Ik wel.

Misschien ken je het gevoel.

Het vuur in je binnenste begint te doven. Maar waar is het brandhout?

Het is niet dat je er niet naar gezocht hebt. God weet dat je dat hebt gedaan. Of in elk geval hoop je dat Hij het weet. Je hebt je ingezet en bent uitgekomen voor alles waarvan je weet dat het juist en goed is. Maar waar komt die ijskoude wind vandaan? Waarom is de tocht naar boven zo zwaar? Waar heb je die donkere wolken aan te danken? Waarom voel je je zo leeg?

Er ontbreekt iets, en het voelt alsof het leven langzaam uit je wegsijpelt.

Druppeltje voor druppeltje. Beetje bij beetje. Dag na dag.

Als jij je daarin herkent, kunnen we dan even praten? En mag ik hier beginnen: God wéét het inderdaad. Het gaat Hem aan het hart. Het is niet zijn wil dat jij een doods leven leidt. Hij heeft iets – nee, Iemand – waarover Hij je dolgraag wil vertellen.

Ik herinner me niet dat iemand mij over deze bron van kracht verteld had. Dat neem ik niemand kwalijk. Tenslotte had ik een bijbel. Daar had ik me in kunnen verdiepen. Maar als je me toen gevraagd had om uit te leggen wie Hij was, zou ik mijn schouder hebben opgehaald en gezegd hebben: ‘De Heilige Wie?’

Vraag mensen wie God de Vader is en ze hebben hun antwoord klaar. Of vraag ze om God de Zoon te omschrijven – de meesten hoeven er niet eens over na te denken. Maar als je iemand wilt zien stotteren en hakkelen, op zoek naar de juiste woorden, moet je deze vraag stellen: ‘*Wie is de Heilige Geest?*’

Een deel van de uitdaging zit 'm in de term. God als *Vader*? Daar hebben we een beeld bij.

God als Jezus, de *Zoon*? Met dat idee kunnen we ook nog wel uit de voeten.

Maar God als *Geest*? Het woord zelf is al geheimzinnig.

Ik herinner me een van mijn eerste ontmoetingen met Hem.² Ik stond op het punt om mijn laatste jaar aan de middelbare school af te ronden toen er in het kleine stadje in West-Texas waar ik woonde, iets geweldigs gebeurde. Een evangelist uit een ver land met de naam Californië kwam aanrijden in een schoolbus die met behulp van verf was omgetoverd tot bloementuin. Hij was tot bekering gekomen dankzij de Jezusbeweging die begin jaren zeventig een opmars maakte in de VS. Zijn haar viel tot op zijn schouders en hij droeg een broek met wijde pijpen. Hij sloeg zijn kamp op op het parkeerterrein van onze school en begon te vertellen over Jezus en de kracht van de Geest. In die periode in mijn leven had ik het steile bergpad van geestelijkheid verlaten. De enige roes die ik kende, was afkomstig uit de slijterij. De hippiedominee nodigde een paar van ons uit om naar de bijbelstudies te komen die bij mensen thuis gehouden werden. Dus ik bezocht er een.

De routebeschrijving die ik gekregen had, bracht me naar een stacaravan aan de rand van de stad. Ik kende er niemand, maar iedereen was ontzettend aardig. We zaten op de vloer, lazen uit het boek Handelingen en voor het eerst – in elk geval voor zover ik me kan herinneren – hoorde ik iemand vertellen over het werk van de Heilige Geest. Welke woorden hij precies gebruikte, ben ik allang vergeten. Maar de strekking herinner ik me als de dag van gisteren: de Heilige Geest is je vriend, die leven geeft en gekomen is om je naar huis te leiden.

De Heilige Geest is je vriend, die leven geeft en gekomen is om je naar huis te leiden.

Toen we baden, hoorde ik een paar mensen bidden in een taal die ik niet kende. Ze vroegen of ik op dezelfde manier wilde bidden. Ik zei ja. Ik probeerde het, maar er gebeurde niets. Toch was ik onder de indruk. Deze mensen leken niet uitgeput van de reis. Ze bruisten van leven. Hun ogen lichtten op als ze over de Geest spraken.

Je zou verwachten dat er op dat moment een dramatische ommekeer in mijn leven plaatsvond. Mijn eigen op-weg-naar-Damascusmoment, misschien. Saulus die Paulus werd. Maar helaas, er scheen geen helder licht in het woonwagenvak. Ik werd geen apostel en schreef geen brieven. Eerder het tegenovergestelde. Ik was er zo van overtuigd dat ik niet geschikt was om met de Geest te wandelen dat ik het niet eens probeerde.

Meer jaren als verloren zoon volgden. De varkensstal werd mijn thuis en de andere varkens waren mijn matties. Maar wat nog erger was, was dat ik mezelf een christen bleef noemen. In de nachtclub op zaterdag, in de kerkbank op zondag. Ik was de huichelaar die maakte dat anderen niets met Jezus te maken wilden hebben.

Ik was begin twintig toen een bijzondere man, die uiteindelijk een dierbare vriend werd, me hielp om te geloven dat Gods genade groter was dan mijn opstandigheid. Ik ging voor in de kerk op mijn knieën, stelde mijn vertrouwen op Gods hemelse genade en begon opnieuw aan de wandeling. Vergeving werd mijn boodschap, mijn levensverhaal. Ik stopte met het werk dat ik deed, en ging naar de bijbelschool. Daarna diende ik kerken